

НИКЪЛЪС СПАРКС

**НИКОГА
НЕ СИ САМА**

EPA

*На Лари Кришбаум и Морийн Еджън.
Прекрасни хора и прекрасни приятели*

ПРОЛОГ

Бъдни вечер 1998

Точно четиресет дни след като беше държала за последен път ръката на мъжа си, Джули Баренсън седеше до прозореца и гледаше пустите улици на Суонсбъро. Беше студено, небето се гневеше цяла седмица и дъждът почукваше тихо по стъклото. Изкривените клони на голите дървета стърчаха като поразени от артрит пръсти.

Джим би желал да слушат коледна музика и Бинг Крозби пееше тихичко „Бяла Коледа“. Джули направи и елха, макар че докато се нагани да я купи, изоставените на купчина пред супермаркета дръвчета вече бяха доста поизсъхнали. Когато окачи играчките, не намери сили да ѝ се зарадва. След като туморът в главата на Джим отне живота му, тя като че ли спря да чувства каквото и да е.

Вдовица на двайсет и пет. Мразеше тази дума. Звученето, значението, дори движението на устните, когато я произнасяше. Избягваше да я казва, а когато я питаха как е, само свиваше рамене. Понякога ѝ се искаше да отговори: *Джим е мъртъв. И откакто е мъртъв, аз също се чувствам мъртва.*

Това ли искаха да чуят хората? Или се надяваха на уверения като: *О, ще се оправя. Тежко е, но някак ще го преживея. Благодаря за вниманието.* Можеше да се държи като храбър войник, но не желаше. Беше по-лесно и по-честно да свие рамене и да замълчи.

Не очакваше да се почувства по-добре. Половината време се чудеше как ще съумее да изкара деня... Особено ден като този.

Притисна ръка в студения прозорец, в който блещукаха светлинките на елхата.

Мейбъл я покани да вечерят заедно, но тя отклони поканата. Поканиха я и Майк, и Хенри и Ема, но отказа и на тях. Твърдяха, че я разбират. Едва ли. След като я канеха, значи не разбираха. Всичко, до което се докосваше или помиришваше, ѝ напомняше за Джим. Дрехите му заемаха половината дрешник, самообръсначката му беше в банята, „Спортс Илъстрейтид“ пристигаше в кутията всеки ден. В хладилника все още имаше две бутилки с любимата му „хайнекен“. Тази вечер ги погледна и си каза: „Той никога няма да ги изпие“. Седна до хладилника и плака цял час.

Потънала в мисли, Джули дочу потропването на клоните на стената до прозореца и се заслуша. Не бяха клоните, а някой чукаше на вратата.

Стана, оправи косата си и си придаде спокоен вид, преди да отвори. Не искаше приятелите ѝ да забележат колко е разстроена и да решат да ѝ гостуват. На прага стоеше млад мъж с жълто яке и с голяма кутия в ръцете.

– Госпожа Баренсън?

– Да?

– Нося това за вас. Баща ми каза, че е важно.

– Баща ви?

– Държеше да го получите тази вечер.

– Познавам ли баща ви?

– Не знам, но той настояваше да го получите тази вечер. Подарък е от някого. Ще разберете, когато отворите кутията. Не я друсайте и я дръжте с капака нагоре.

– Не разбирам...

Младежът пхна кутията в ръцете ѝ и се обърна.

– Весела Коледа! – извика той и се отправи към колата си.

Джули остави кутията до елхата и коленичи до нея. Нямаше картичка, нито име. Развърза панделката и надникна.

Беше слисана. Подаръкът беше мъничък и рошав, седеше на задните си крачета в ъгъла на кутията и беше най-грозното кученце на света. Голяма глава, несъразмерна с тялото. Гледаше я със замъглени очета и скимтеше.

Някой ѝ беше купил кученце. Грозно кученце.

На вътрешната страна на кутията имаше залепен плик. Почеркът ѝ беше познат. Но това беше невъзможно...

Същият почерк от любовните писма по случай годишнините им, на бележките до телефона, на листовете на бюрото му. Джули прочете името си няколко пъти и извади писмото с треперещи ръце.

Мила Джулс,

(Така ѝ казваше Джим. Тялото ѝ като че ли изведнъж се смали. Тя пое дъх и продължи да чете.)

Знам, че когато четеш това писмо, вече няма да ме има. Надявам се, че поне малко си се съвзела. Ако бях на твое място, щеше да ми е непоносимо тежко, но ти си била винаги по-силната от двамата ни.

Както виждаш, купих ти кученце. Харълд Къпхалд беше приятел на баща ми и винаги е отглеждал кучета порода дог. Винаги съм искал да имам дог, но къщата ни беше малка и майка не разрешаваше. Големи кучета са, знам, но Харълд твърди, че са най-добрите. Дано му (или ѝ) се зарадваш.

Знаех, че няма да мога да се преборя с болестта, и ми беше мъчно, че ще трябва самичка да преживееш всичко това. Сам-самичка. И затова реших да ти подаря кученце.

Ако не ти харесва, Харълд каза, че ще го вземе обратно. (Телефонът му е написан по-долу.)

Надявам се, че си добре. Много те обичам, Джулс. Аз бях най-щастливият мъж на света. Не бих искал да не бъдеш щастлива. Направи го заради мен. Бъди отново щастлива. Намери някого, който да те направи щастлива. Може да ти се струва невъзможно, ала опитай. Светът е по-хубав, когато се усмихваш.

Аз ще гледам отгоре и ще те пазя. Скъпа моя, аз ще бъда твоят ангел хранител. Можеш да разчиташ на мен.

Обичам те,
Джим.

През сълзи Джули се пресегна и взе треперещото кученце. То се сгуши в ръката ѝ и тя напипа ребърцата му.

Грозничко кученце, което щеше да стане колкото малък кон. Какво щеше да го прави?

Защо не ѝ беше подарил шнауцер с малки сиви мустачки или кокер шпаньол с големи, тъжни очи? Малко куче, което да се сгушва в скута ѝ...

Догчето (беше момче) започна да скимти по-силно и плачът му ѝ напомни за влакова свирка.

– Шшт, няма страшно. Не плачи – успокой го Джули и продължи да му шепне. – Да не би пък да ми пееш? – усмихна се тя и го почеса по гущката. – Певчо. Така ще те нарека. Моят Певчо.

ГЛАВА 1

След четири години

Джули намери начин да продължи да живее, въпреки че Джим го нямаше. Отначало беше ужасно трудно, но с времето ѝ стана малко по-леко. Обичаше Джим и част от нея винаги щеше да го обича, но страданието не беше толкова силно. Спомняше си сълзите и вакуума, в който беше попаднала след смъртта му, но изгарящата болка бе потушена. Сещаше се за него с усмивка и благодарност, че е бил част от живота ѝ.

Беше благодарна и на Певчо. Той ѝ бе помогнал да продължи.

В тази хладна пролетна сутрин в Суонсбъро, Северна Каролина, Джули не беше чак толкова очарована от Певчо, който се беше проснал върху нея и ѝ пречеше да диша.

– Ставай, мързеливко! Ще ме смачкаш!

Певчо хъркаше и не я чу. Джули започна да се измъква изпод тежкото му тяло. Все едно беше увита в одеяло и захвърлена от мафията на дъното на езеро.

– Не мога да дишам! Мръдни!

Певчо вдигна огромната си глава и я погледна сънено, сякаш искаше да каже: *Остави ме, не виждаш ли, че спя...*

– Добро утро. Хайде, ставай.

Кучето изръмжа и се надигна, тъпчейки я с крака, а от муцуната му се проточи малка лига. Боже, колко е *огромен*, помисли Джули. Все още не беше свикнала с ръста му.

– Да съм казала, че може да лягаш в леглото ми? – сгълча го тя.

Певчо спеше в ъгъла на стаята, но последните две вечери се примъкваше на леглото. И се просваше върху нея. Шантаво куче.

Макар да я близна по лицето, тя не спря да му се кара:

– Още съм ти сърдита. Ще ме задушиш някоя вечер. Два пъти по тежък си от мен!

Най-сетне той скочи на пода, Джули стана и погледна часовника.

– Хайде, ще те изведа, преди да взема душ. Но няма да душиш боклука на съседите, че това никак не им харесва.

Кучето я погледна.

– Е, да, прав си, някои хора са доста странни.

Тя последва Певчо с все още затворени очи. Блъсна се в тоалетката и удари големия пръст на крака си. Болката я прониза чак до бедрото. Извика и закуцука. Кучето я погледна нетърпеливо в очакване на сутрешната разходка.

– Не забелязваш ли, че съм ранена? – изпъшка Джули.

– Но не виждам да ми помагаш.

След малко бяха на улицата и Певчо хукна към близката горичка. Всички кучета обичат да маркират територията си, но той смяташе, че ако се облекчи на повече места, ще си осигури титлата на Краля Куче.

През последните няколко дни не се отлепяше от нея. Не можеше да измие чиниите на спокойствие, тъй като се мотаеше в краката ѝ. Снощи ви цял час, като от време на време лаеше и Джули се замисли дали да не му купи къщичка с шумозаглушителни стени.

Това куче не беше... обикновено. Винаги се държеше като човешко същество. Отказваше да се храни в кучешка купа, не търпеше каишка, сядаше до Джули и гледаше в телевизора с интерес. Когато му говореше, накланяше глава и сякаш я слушаше внимателно. Така правеше и с

другите хора. Колкото и безумна да беше някоя команда, той веднага хукваше да я изпълни.

Донеси ми чантата от спалнята!

Хукваше и я донасяше.

Загаси лампата в спалнята!

Заставаше на задни крака и натискаше ключа с нос.

Занеси консервата в килера!

Сграбчваше я с уста и я оставяше на рафта.

Певчо не беше тренирано куче като някои свои събратя. Джули му показваше какво да направи и това беше достатъчно. Тя беше доволна и се чувстваше като Доктор Дулитъл.

Бяха неразделни след смъртта на Джим и в повечето време той беше отлична компания.

Когато започна да излиза на срещи, кучето се промени. Не одобряваше ухажорите ѝ и ръмжеше, щом ги види. Джули реши, че Певчо има силно развито шесто чувство и че различава добрите от лошите, но постепенно се убеди, че реакцията му беше на равниво (и рошаво) гадже.

Не можеше да му обясни, че не би било добре да остане завинаги сама и че ще се наложи да приеме още някого в къщата.

Джули закуцука към банята. Огледа се и се намръщи. *На двайсет и девет съм, а приличам на развалина.* След такава нощ дългата ѝ кестенява коса беше като топирана във всички посоки. „Цялата нащрек“, така се шегуваше нейният Джим. Тушът за мигли беше размазан, носът ѝ червенееше, а зелените ѝ очи бяха подути от алергията към цветния прашец. Взе „Кларитин“ против алергията, която така или иначе нямаше да ѝ мине от душа.

Може би не трябваше да обезкуражава Боб... От година подстригваше косата му – или по-точно онова, което беше останало от нея. Той не беше кой знае какъв хубавец – оплешивяваше, имаше кръгло лице, сближени очи и малко шкембе, но пък бизнесът му беше успешен и беше ерген. Не беше излизала с никого след смъртта на Джим. Може

би трябваше да опита... Но освен че не беше хубавец, Боб беше и скучен. Когато излязоха за пръв път, хората от седните маси в ресторанта я поглеждаха със съжаление. Той не спря да говори за счетоводство. Не прояви интерес нито към нея, нито към менюто, нито към малката ѝ черна рокля. Счетоводство, счетоводство и пак счетоводство. Когато приключи с детайлите за удръжките, намаленията за амортизация и добави, че познава важни хора в данъчната служба, очите на Джули бяха като стъклени.

След първата среща ѝ се обаждаше три пъти седмично да я кани „за нова консултация, хи-хи-хи...“. Беше настойчив и досаден.

След него се появи лекарят Рос. Хубав. И перверзен. Една среща ѝ беше предостатъчна.

А добрият Алън... Каза ѝ, че работи нещо за общината.

Оказа се, че е каналджия. Джули не усети миризмата, ноктите му не бяха черни и косата му не лъщеше от мазни мръсотии, но тя не можеше да се отърве от мисълта, че някой ден ще се появи на прага ѝ в този вид. Как щеше да сложи дрехите му в пералнята? Връзката им беше обречена от самото начало.

Тъкмо започна да се чуди дали ще се намери някой свестен, с когото да излезе, и дали не свети като реклама с надпис „Свободна жена, която се чуди дали има нормални мъже“, се появи Ричард.

След срещата им миналата събота той все още ѝ се струваше нормален. Запознаха се, когато дойде да се подстриже. Беше консултант в „Дж. Д. Бланчард Енджиниъринг“, фирмата, която поправяше моста над крайбрежния плавателен канал, и непрекъснато пътуваше. На срещата отваряше вратите пред нея, поръча на келнера от нейно име, усмихваше се където трябва, и не настоя за целувка, когато я изпрати. Освен това беше красив като артист – изваяни скули, смарагдовозелени очи, черна коса и мустаци. Идеше ѝ да извика: „Алилуя! Най-сетне светлина!“ . Дока-

то Ричард я изпращаше на прага, Певчо не спря да вие от другата страна на вратата.

Пусна душа и се замисли. Майка ѝ беше пристрастена към пиенето и лошите мъже. Едното без другото не беше толкова страшно, но двете заедно... Сменяше мъжете като носни кърпички, а когато Джули порасна, някои от тях я закачаха. Един ѝ пусна ръка и когато каза на майка си, тя я обвини, че го съблазнявала. Скоро след това Джули напусна дома си и заживя на улицата.

Шестте месеца уличен живот бяха ужасни. Наркомани, просяци, крадци, че и по-лошо... За да не спи по входовете или в приютите, тя търсеше отчаяно каквато и да е работа. Когато се запозна с Джим в един крайпътен ресторант в Дейтона, пиеше кафе с последните си пари. Той ѝ купи закуска и каза, че ако дойде на другия ден, отново ще я почерпи. Попита го за намеренията му, а Джим отрече да има каквито и да е нечестиви помисли. След седмица ѝ предложи да отиде с него в Суонсбъро, за да ѝ помогне да си намери работа и дом.

Джули го погледна, сякаш беше луд.

След месец слезе на автогарата в Суонсбъро и се запита какво прави в това затънтено място. Джим я заведе в салона при леля си Мейбъл, която ѝ даде стаята над салона и ѝ възложи метенето и чистенето.

Отначало ѝ беше добре, тъй като Джим не проявяваше никакъв интерес, но после ѝ стана любопитно и дори се ядоса. Винаги когато се срещаха, тя намекваше това-онова, ала той не реагираше. Накрая попита Мейбъл дали Джим я смята за непривлекателна. Той я покани да излязат, после пак и пак, и след месец хормоните им бушуваха. Дойде и истинската любов. Ожениха се в черквата, в която беше кръстен, и първите няколко години от брака усмивката не слизаше от лицето на Джули. Имайки предвид миналото си, какво повече можеше да иска от живота?

Ала на четвъртата година Джим получи гърч на връщане от черквата и го закараха в болницата. След две години умря от тумора в главата и Джули беше отново сама на двайсет и пет. Като прибавим появата на Певчо, вече нищо не можеше да я изненада.

Напоследък вярваше, че важното в живота са малките неща. За разлика от миналото вече живееше ден за ден. Слава богу, Мейбъл беше истински ангел. Помогна ѝ да вземе лиценз за фризьорка и сега подстригваше, като водеше небогат, но приличен живот. Хенри и Ема, двамата най-добри приятели на Джим, не я оставиха и ѝ помагаша във всичко. Както и Майк, по-малкият брат на Хенри.

Майк... Джули се усмихна под душа. Той несъмнено щеше да направи някоя жена истински щастлива.

Среса се, гримира се, облече се и тъй като колата ѝ беше на ремонт, обу удобни обувки, за да отиде пеша на работа. Спря на прага и извади картичката, която стърчеше от пощенската кутия. Отвори плика и се зачете, а Певчо се зададе от гората и се втурна в антрето.

*Скъпа Джули,
Прекарах чудесно в събота. Мисля само за теб.
Ричард*

– Видя ли, Певчо, казах ти, че е свестен мъж! Няма да ревнуваш – обърна се Джули към кучето, което я побутна с муцуна. – Беше толкова висок, че нямаше нужда да се наведе, за да го погали. – Хайде, тръгваме, че колата ми е още при Майк.

Като чу името му, Певчо завъртя опашка.